

Του **Γιώργου Ρούση**, ομότιμου καθηγητή του Παντείου Πανεπιστημίου

Αναφορικά με την εκλογή Τράμπ, καταρχάς πρέπει να απορριφθεί η λογική του μη χείρον βέλτιστον, που θέλει να εμφανίζει τους Δημοκρατικούς και δη τον Ομπάμα σαν ευεργέτη μας.

Ο εξαγνισμός του εκ μέρους του Τσίπρα με τη δήλωσή του ότι εργάστηκε με σθένος για την Δημοκρατία, δεν αναιρεί το γεγονός ότι ο Ομπάμα δεν ήλθε στην Ελλάδα σαν εκπρόσωπος κάποιας φιλεύσπλαχνης οργάνωσης για να απαλλάξει τον ελληνικό λαό από το βάρος του χρέους και της λιτότητας. Ήλθε ως εκπρόσωπος μιας ιμπεριαλιστικής χώρας η οποία παρά τις όποιες διαφορές Δημοκρατικών και Ρεπουμπλικάνων, στα πλαίσια των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων επιδιώκει να αποδυναμώσει τους Γερμανούς ανταγωνιστές της και να διευρύνει τη σφαίρα επιρροής της.

Από την άλλη πρέπει να απορριφθεί η λογική του τσαρλατάνου **Ζίζεκ**, -ένθερμου υποστηρικτή του Τσίπρα - ο οποίος, εκθέτοντας τον μαρξισμό όπως ο Τσίπρας την Αριστερά, δήλωσε ότι θα ψήφιζε τον Ντόναλντ Τράμπ διότι είναι λιγότερο επικίνδυνος από την Χίλαρι Κλίντον. Στην πραγματικότητα η εκλογή Τράμπ σε συνδυασμό με την άνοδο των ακροδεξιών στην Ευρώπη, ελλείπει μιας ριζοσπαστικής αριστεράς, σηματοδοτεί ένα τρανταχτό προμήνυμα επανάληψης της τραγικής για την ανθρωπότητα διεξόδου από την καπιταλιστική κρίση της δεκαετίας του 30.

Εξηγούμαι. Με κριτήριο όχι βεβαίως τις υποτιθέμενες θετικές για τη χώρα μας επιπτώσεις της εκλογής Τραμπ που προβάλλουν ορισμένοι, αλλά το ίδιο το πρόγραμμά του το οποίο ως συνήθως θα επιχειρήσει από κυβερνητική πια θέση να το εφαρμόσει στην πράξη επί το συντηρητικότερο, η πολιτική Τράμπ αποτελεί ένα συνδυασμό άκρατου νεοφιλελευθερισμού, αυταρχισμού και ρατσισμού:

Κυριαρχία της αγοράς, δηλαδή του μεγάλου κεφαλαίου, μείωση των φόρων για τους πλούσιους και τους μεγαλοεπιχειρηματίες, περιορισμό των κοινωνικών δαπανών και πιο ειδικά υγείας και παιδείας, αύξηση των κατασταλτικών δαπανών -αστυνομία, στρατός- συνέχιση και ένταση της περιβαλλοντικής καταστροφής στο όνομα του κέρδους, ακραίος ρατσισμός και σκληρά μέτρα κατά των μεταναστών.

Όλα τα παραπάνω συνθέτουν ένα μείγμα το οποίο γίνεται ακόμη πιο επικίνδυνο ακριβώς επειδή συγκαλύπτεται από τη δημοκρατικοφανή εκλογική του νομιμοποίηση, έστω κι αν αυτή νοθεύεται από το εκλογικό σύστημα και την λαϊκή αποξένωση.

Με αυτά τα δεδομένα κάθε προσπάθεια εμφάνισης ως διεξόδου από την κρίση μιας παραπέρα προσέγγισης της χώρας μας με τις ΗΠΑ και δη η συμμαχία μαζί τους ενάντια στην Γερμανία, πέρα του ότι θα αποτελούσε στην πραγματικότητα μια μετατόπιση από την Σκύλλα στην Χάρυβδη, θα ενίσχυε αυτήν τη διεθνή συντηρητική μετατόπιση.

Αυτό το ενδεχόμενο που προωθείται αποκάλυπτα από μερίδα των ΜΜΕ, προκύπτει από την εξουσιολαγνεία η οποία διακατέχει τον ηγετικό πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ και δη τον Τσίπρα, ο οποίος ούτε καν βήματα προς στοιχειώδεις αστικές μεταρρυθμίσεις κατακτημένες αλλού από το 1789, όπως ο διαχωρισμός κράτους εκκλησίας δεν δέχεται στο όνομα της πάση θυσία διατήρησής του στο θρόνο της εξουσίας.

Προκύπτει ακόμη από την στελέχωση της ίδιας της κυβέρνησης από ανθρώπους οι οποίοι

όπως για παράδειγμα:

- Ο υπουργός οικονομικών **Παπαδημητρίου**, πρόεδρος του Ινστιτούτου Τζερομ Λεβί, - ενός αμερικανοσοσιωνιστικού Ινστιτούτου άρρηκτα δεμένου με το αμερικανικό κατεστημένο, νεοκεϋνσιανού προσανατολισμού - ο οποίος πέρα του ότι από την περίοδο της πρωθυπουργίας Σαμαρά εκθείαζε τη στήριξη των ΗΠΑ στην Ελλάδα, δεν απέκλειε να επιλέξουμε μόνοι μας το Grexit, δήλωνε, κάτι που έσπευσε να επαναλάβει και ο πρωθυπουργός, ότι «η Ευρώπη χρειάζεται ένα νέο σχέδιο Μάρσαλ», το οποίο θυμίζω ότι στόχευε στην διατήρηση της Δυτικής Ευρώπης στην σφαίρα επιρροής των ΗΠΑ και στην αποτροπή σε αυτήν σοσιαλιστικών μετασχηματισμών.

- Το επίσης μέλος του Ιδρύματος Λεβί με διασυνδέσεις και με το «παρθεναγωγείο» του Σόρος, σύζυγο του προηγούμενου, υφυπουργό εργασίας **Ράνια Αντωνοπούλου**

-Και την σταθερή προς αυτή την κατεύθυνση αξία, υπουργό εξωτερικών **Νίκο Κοτζιά**, «επίδοξος σωτήρας και αυτός κάποτε, πολύ νωρίς ανανήψας», ο οποίος μεταξύ άλλων χαρακτήριζε τον ομόλογό του των ΗΠΑ Τζών Κέρι ως κάποιον που εργάζεται για την δημοκρατία και την ειρήνη!!!! και δηλώνει σήμερα ότι η ελληνική κυβέρνηση θα έχει όπως οι προηγούμενες πάντα καλές σχέσεις με τις ΗΠΑ!!!!

Προκύπτει τέλος από την συμπάθεια με την οποία αντιμετωπίζει τελευταία τον ΣΥΡΙΖΑ, ο **Γιώργος Παπανδρέου** ο οποίος στα χνάρια της παράδοσης του παππού του γέρου της Αγγλοκρατίας, μας έριξε στο λάκκο των λεόντων του φιλοαμερικανικού ΔΝΤ.

Μια τέτοια επιλογή -Ελλάδα, ΗΠΑ, Συμμαχία- αν και καθίσταται πιο δύσκολη με την εκλογή Τραμπ, λόγω των προνομιακών σχέσεων του ελληνικού κεφαλαίου με το Δημοκρατικό κόμμα, είναι βέβαιο ότι, όπως με το δημοψήφισμα, αν επιχειρηθεί θα επιδιωχτεί να παρουσιαστεί σαν πατριωτική αντίσταση στο τέταρτο Ράιχ και κινδυνεύει όπως τότε να συμπαρασύρει προς τον ΣΥΡΙΖΑ δυνάμεις που δικαιολογημένα στέφονται κατά του Γερμανικού ιμπεριαλισμού.

Η ριζοσπαστική αντικαπιταλιστική αριστερά καταγγέλλοντας και αυτήν την καθεστωτική επιλογή θα πρέπει να συμπαραταχθεί στην πράξη και όχι μόνον στα λόγια με το διογκούμενο τμήμα του αμερικανικού λαού που εναντιώνεται ταξικά στον Τράμπ και αρνείται όπως έλεγε ο Τοκβίλ «να βγαίνει μια στιγμή [εκείνη των εκλογών] από την εξάρτηση για να υποδείξει τον αφέντη του και μετά να ξαναμπαίνει μέσα», να δυναμώσει τους μετωπικούς της αγώνες κατά του ιμπεριαλισμού συνολικά, του ντόπιου κεφαλαίου και των κυβερνητικών τους εκπροσώπων όπως ο ΣΥΡΙΖΑ.

Δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα των Συντακτών, 23.11.2016